

“Amb petits detalls quotidians pots explicar coses importants”

Dolors Borau (Barcelona, 1963), professora de llenguatge musical i diplomada en Dietètica i Nutrició Humanes, ha publicat el seu primer llibre, el recull de narracions *Taula reservada* (Angle Editorial).

—El recull no és, bàsicament un fresc familiar, un catàleg de situacions familiars i de parella?

—No hi ha aquesta intenció, però ara que ho dieu podria semblar-ho. Tampoc no vaig començar pensant que faria una col·lecció de contes. No és un recull dirigit. Sí que vaig intentar, en veure que el recull començava a caminar, de trobar un element que el fes créixer i com que em trobava en el tema de la nutrició, vaig pensar en aquest nexa.

—És evident que us preocupa no solament la trama, sinó el ritme. Dóna la sensació que quan aquest ritme intens ja no es pot mantenir més, el relat s'acaba. És així?

—És curiós, sobre l'estil i el ritme m'han dit coses de les quals no era conscient. Primer sorgeix la història, que neix d'observacions directes, de casos reals o de coses que escoltes a la parada d'autobús i a partir d'un detall, t'asseus i potser sí que el fil s'acaba quan s'acaba la història. I sí, l'estiro, el tibo, fins que la història acaba.

—És un procés que us fa suar tinta?

—No. M'ho passo bé. M'hi distrec i potser el ritme i l'estil s'ha confabulat en aquest entreteniment.

—Retoqueu gaire els contes?

—Sí, sóc perepunyetes. M'agrada refer-los, però sense tornar-los a fer. Mai no em fa mandra aixecar-me per consultar diccionaris, per veure si aquest temps verbal és el més adient o no. I potser per això he trobat al final un llenguatge on em sento còmode.

—Els contes denoten una autora meticulosa.

—Ho sóc. Sense ser obsessiva, sóc metòdica i ordenada; Mentalment, endreçada. Potser per això els contes semblen molt endreçats.

—Sou endreçada de mena?

—Per pragmatisme, per comoditat.

—L'anècdota la trieu perquè us serveix per a descriure millor el comportament de les persones, per veure com són?

TINA BAGUÉ
Dolors Borau publica a Angle Editorial el seu primer llibre, el recull de narracions *Taula reservada*.

—En efecte. I per entendre-les jo. Penso que els detalls ens trenquen. L'entorn de les persones molt important. Amb petits detalls quotidians a vegades n'hi ha prou per explicar coses importants, però heu d'intentar que la mirada t'enganyi.

—No busqueu mai la reacció excepcional. Perquè tots ens comportem com una espècie, seguim un ritual comú?

—Sí. Ser original és molt difícil. Observant els altres, descobreix coses de tu. No busco excepcions: només petits aspectes del paisatge humà, el més corrent.

—El fet que el títol i la il·lustració de la coberta facin referència al menjar no té el perill de reduir l'abast literari dels contes, perquè es pot pensar que en simplificar anècdotes que giren al voltant de la teca?

—No. El menjar pot ser una excusa. El que passa és que si bé no em va costar gaire trobar el títol de cada conte, m'ha costat

molt el del llibre. No és fàcil resumir en un títol tot el que apareix en els relats. I si vaig optar per aquest és perquè és un espai íntim. Hi havia el risc, això sí, que semblés un llibre de cuina, però penso que el títol remet més a l'espai que la teca.

—Teniu un gran respecte pels personatges, cosa que en els relats no és freqüent. No els satiritzeu ni ridiculitzeu.

—És veritat. Potser perquè són personatges que m'acosten, perquè han conviscut amb mi. I finalment, perquè he pensat més en els personatges que en la història; més en l'importància, en el gruix dels personatges, que en l'anècdota.

—Som esclaus de la vida quotidiana. Podria ser aquesta una lectura del recull?

—És una de les lectures, sí. Som esclaus de moltes altres coses, també. Però sempre hi ha petits espais, eh? Una cosa que em va sorprendre és que en tenir els contes aplegats em van aclaparar, per contundents. No me n'adonava, quan els escrivia. Però tot i que la teranyina és espessa, hi ha una petita escletxa. No són agres. I si no hi ha cap escletxa, hi ha una manera d'acomodar-te. El conjunt potser no reflecteix què m'ho vaig passar molt bé escrivint-los.

Luís Bonac